

ಮದುವೆಯಾಗೋದು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ, ಅವಕು ಮಾತ್ರ ತನಗೆ ಹೇಳಿಮಾಡಿಸಿದ ಹುಡುಗಿ ಅಂತ ಭೀಷ್ಯನಂತೆ ಹೊಷಿಯಿಟ್ಟು. ತನಗಾಗಲಿ ಗಿರಿಜಳಿಗಾಗಲಿ ಏನು ಹೇಳಲೂ ಉಳಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅದಾಗಿ ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಅವನ ಘಾ೜ಿನಲ್ಲೇ ಕಿಶೋಚಂದ್ರ ಭಾಟಿಯಾ ಮತ್ತುವರ ಹೆಂಡಿಯನ್ನು ಭೇಟ್ಟಿಯಾಗಿದ್ದರು. ನಂತರ ಅವರು ಹೃಗ್ಗಳ ಬಂದರು. ಒಳ್ಳೆಯ ಸುಸಂಸ್ಕತ ಸಭ್ಯ ಜನ. ಬುದಾಗೋಮ್ಮೆ ಏನೇನೋ ಉಡುಗೊರೆ. ತಮಗೂ ಅವರ ಕಡೆಯವರನ್ನ ಹೀಗೆ ಉಪಕರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಅಂತ ಯೋಚನೆಯಾಗುವ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಮದುವೆ ಹರಿಯಾಕಾದ ರೋಹಟಕೊನಲ್ಲಿ ಅವರ ಪದ್ಧತಿಯಂತೆ ಆಗಿತ್ತು. ತಮ್ಮನೈಲ್ಲ ವಿಮಾನದಲ್ಲಿ ಕರೆಸಿಕೊಂಡು ಹವಾನಿಯಂತ್ರಿತ ಕೊರಡಿಯಲ್ಲಿ ವಸಿತೀಯೇವರ್ದಿಸಿ ಎಷ್ಟೆಲ್ಲ ಉಪಕರಿಸಿದ್ದರು. ಹತ್ತುರುಬಗರಿಯ ಹಿಂ, ಖಾರ ಭಕ್ತಿಗಳು. ಹೋದಲ್ಲಿ ನಿಂತಲ್ಲಿ ಬಿಬಾರಿಸಿಕೊಂಡು ವೈಭವದಿಂದ ಮದುವೆಮಾಡಿ ಕೊಟ್ಟರು. ಮಗಳಿಗೆ ಜೀವಿ ನಗರದಲ್ಲಿ ಮೂರು ಬೇಡಾರುಮಿನ ಘಾ೜ಿನ್ನು ಉಡುಗೊರೆಯಾಗಿ ಕೊಟ್ಟು, ತಾನು ಮಗನಿಗೆ ಎಮ್. ಟೆಕ್ಸ್ ಓದಿಸಿದ್ದು ಏನೇನೂ ಅಲ್ಲ ಎಂಬಾಲೋಚನೆಯೂ ಸುಳಿದು ಹೋಗಿತ್ತು. ಹನಿಮೂನಿಗಂತ ಪ್ರೇತಾರ್ಥಾಗಾಗಿ ಹೋಗಿಬುದ್ದವರು ಹೃಗ್ಗಳುಲ್ಲಿ ಒಂದುವಾರ ಕಾಡು, ಹೃಗ್ಗಳೇಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಅಲೇದಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಸದಾ ಜೋಡಿಯಾಗಿ ಅಲೇಯುವ ದಂಪತ್ತಿಯನ್ನು ಕಂಡು, ಈ ಮದುವೆ ವಿರೋಧಿಸಿ ತಪ್ಪ ಮಾಡಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದೇ ಎಂಬ ಶೈಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ‘ಹೃಗ್ಗಿ ಚೆಕ್ಕಿ’ಗಳು ಅಂತ ಹೆಸರಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ತೋಡಿಡ ತಲೆ ಮರದ ಹೂಳಿ ಮಾವಿನಕಾಯಿ ಅಬ್ಜೆಹೂಳಿಯನ್ನು ಬಾಯಿತುಂಬಾ ತುಂಬಿಕೊಂಡು ಆ ಹುಡುಗಿ ಏಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮೂಡಿಸಿದ ಅಷ್ಟರಿ, ಗಾಬರಿ, ಸಂಬ್ರಮ ಈಗಲು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಟ್ಟುತ್ತದೆ. ‘ನಿರುನಿರಾಗಿದ್ದು ಕಂಡು ಏನೋ ಅಂದ್ಯೋಂಡೆ. ಅಬ್ಜ್ಯಾ... ಜೋರಾಿದೆ ಇದು’ ಉದ್ದರಿಸಿ ಕ್ರೇಡವತ್ತ ಕುಣಿದ್ದಳು. ತನ್ನನ್ನ ಅಪ್ಪು ಅಂತಲೇ ಸಂಬೋಧಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆಮೇಲೊಮ್ಮೆ ಅವಳ ಅಬ್ಜೆ ಅಮ್ಮೆ ಬಂದವರು ಶೀರಿಸಿಯ ಹೋಟೆಲಲ್ಲಿ ಉಳಿದಿದ್ದರು. ಮಗಳಿಗೆ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲವಂತೆ; ಅದು ಸಂಪೂರ್ಣಾಯಿವಂತೆ. ಆದರೆ ಈ ಸುಂದರ ಸ್ವಷ್ಟಿಗಳಿಗಲ್ಲಾ ಏನಾಗುತ್ತೋ. ಕಾಗೆಯೋ ನಾಯಿಯೋ ಕಾಗಿ ಎಚ್ಚರಾಗಿ ಮುಗಿದೇಹೋಗ್ನತ್ವದಲ್ಲ ಅನಿಸಿ ತಲೆ ಕೊಡಿದಿದ್ದರು. ರೈಲು ಆಗಲೆ ತುಮಕೂರು ಸಮೀಪ ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ಕಾಮತರು ಮೋಚ್ಚೆಲಿನಲ್ಲಿ ಏನೋ ಲಕ್ಷ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು.

‘ಒಂದುವರ್ಷ ಎಲ್ಲಾ ಎಷ್ಟು ಚಂದವಾಗಿತ್ತಲ್ಲೋ? ನಿವೇ ಮೆಚ್ಚಿ ಅರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದು. ಈಗ ಅಂತದ್ದೇನು ಆಿಹೋಯ್ಯು?’

‘ಸನ್ನೇಶನ್ಲಾ ರೆಸ್ಟ್ರೌನ್ ಹೊಂದಲ್ಲ ಅಪ್ಪಿಯ್ಯ, ಅದೆಲ್ಲ ನಿಮಗೆ ಅರ್ಥವಾಗೋದಿಲ್ಲ’ ಅಂದ ಮುತ್ತಿ ಗಂಟೆಹಾಕಿ.

‘ಮದುವೆಗೆ ಮೊದಲು ವರ್ಷಗಳ್ಲಿ ಪರಿಚಯಿತ್ತಲ್ಲೋ! ಆಗಿಲ್ಲದ ಸನ್ನೇಶನ್ನು, ಮಣ್ಣ ಮತ್ತಿ ಹೊರತೆ ಈಗ ಭೂಮಿ ಒಡಕೊಂಡು ಬುತ್ತಾ ಹೇಗೆ?’ ಕೆರಳಿ ಹೇಳಿದರು.

‘ಮದುವೆಯಾದಮೇಲೆ ಗೊತ್ತಾಗೂ ಹೋಗ್ಗದಪ್ಪು. ಈಗನು? ನಿಮ್ಮ ಕಾಲದವ್ಯ ಹಾಗೆ ಯಾವ್ಯೇ ಒಂದು ಶಾಲು ಅಂತ ಹೆಗೆಲಮೇಲೆ ಹಾಕ್ಕೂಂಡು ಸಂತೇಲಿ ತಿರುಗಾಡಕ್ಕಾಗೋದಿಲ್ಲ. ನಂಗೆ ಅವಳಿಗೆ ಸರಿಕೊಂಡಲ್ಲ ಅಪ್ಪೆ’ ಮತ್ತೆ ಮಾತು ಬೇಡ ಅನ್ನವಂತೆ ಹೊರಹೋಗಿದ್ದ. ಅಂತದೇನೂ ಆತಂಕವಿಲ್ಲದೆ ಅಪ್ಪು ಅಂತಲೇ ಉಪಕರಿಸಿದ್ದಳು ಸೋಂ. ಈಗಿನವರಿಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಹುಡುಗಾಟಿಕೆಯಾ ಅಂತ ಕರುಳು ಕಿವಿಟಿತ್ತು. ತಪ್ಪಿಲ್ಲವಾದರೂ ಅಪರಾಧಿ ಪ್ರಜ್ಞೆಯಿಂದ ಕುಗ್ಗಿಹೋದರು. ‘ಆ ತಿರುಪತಿಯ ಹುಡುಗಿ ಜೋತೆ, ಅದೇನೋ ಅಂದೆಯಲ್ಲ, ಅದೆ ಆ ಸನ್ನೇಶನ್ನು,